

pohledávkou nenakládal, zakázáno mu nakládati se zástavou pro pohledávku zřízenou a uloženo mu, že nesmí pohledávku vybrati. Podle § 308 ex. ř. přísluší právo uplatnění zástavní právo zřízené pro pohledávku přikázanou k vybrání vymáhajícím věřiteli a nikoli dlužníku. Z toho plyne a odvolací soud správně dovodil, že žalovaný, veda exekuci vnučenou dražbou k uspokojení a tím k vybrání své, mu však zabavené a jeho věřiteli k vybrání přikázané pohledávky, jedná proti záповědi (§ 294 ex. ř.) a že, uplatňuje exekuci zástavní právo pro dobývanou pohledávku jedná proti ustanovení § 308 ex. ř. K vedení sporné exekuce žalovaný není podle toho oprávněn, exekuce vnučenou dražbou jím vedená není přípustná (§ 35 ex. ř.) a odvolací soud, vyhověv žalobě, nepochybil (srovnej Gl. U. n. ř. 2723, sb. n. s. 2174, 8985). Žalovaný nemůže se s úspěchem dovolávat toho, že jeho pohledávka je daleko vyšší než pohledávka Antonína G-a a nelze mu přisvědčiti, dovozuje-li z toho, že smí svou pohledávku exekučně dobývati. Tuto námitku případně již vyvrátil odvolací soud, poukávav k tomu, že pro pohledávku Antonína G-a byla zabavena celá pohledávka žalovaného, nikoli jen její část, a že proto žalovaný nemůže spornou exekucí, ježto jde o exekuci dražbou, to jest k vybrání pohledávky, vésti ani pro část převyšující pohledávku G-ovu. Nepřípadně také se žalovaný dovolává toho, že prý odepřením exekuce jest ohrožen. Co se toho týče poukázati jest k tomu, že pohledávka žalovaného byla Antonínu G-ovi přikázána k vybrání jen do výše jeho pohledávky, dále, že žalovaný má ochranu i v tom, že podle ustanovení § 310 ex. ř. jednak věřitel obmeškávající se s vymáháním přikázané pohledávky jest práv ze škody z toho dlužníku vzešlé, jednak má dlužník právo žádati za zrušení přikázání pohledávky váhavému věřiteli a žádati o zřízení opatrovníka za účelem vybrání jeho zabavené pohledávky. Tím jsou námitky žalovaného proti napadenému rozsudku vyvráceny a bylo o dovolání uznati, jak se stalo.

Čís. 9807.

Pro exekuční titul podle § 1 čís. 19 ex. ř. neplatí dosud ustanovení § 35, druhý odstavec, druhá věta ex. ř.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1930, R II 99/30).

Soud první stolice odmítl pro nepřislušnost pořadu práva opoziční žalobu proti exekuci na základě platného výměru okresní nemocenské pojišťovny. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o žalobu podle § 35 ex. ř. Exekučním titulem jest platební výměr okresní nemocenské pojišťovny, tedy spis uvedený v § 1 čís. 19 ex. ř.

Pro tyto spisy neplatí, aspoň dosud, ustanovení § 35 druhý odstavec, druhá věta ex. ř.

Čís. 9808.

Pokud při záměně bytu požívajícího ochrany nájemců za jiný byt v témže domě jest považovati za mlčky ujednáno, že nová nájemní smlouva má býti vypověditelná jen z důvodů stanovených zákonem o ochraně nájemců bez ohledu na to, zda zákon o ochraně nájemců platí také pro nový nájem, čili nic.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1930, Rv II 3/30).

Soudní výpověď z bytu ponechal procesní soud první stolice v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by doplně řízení, znovu o věci rozhodl.

Důvody:

Žalovaní vznesli proti výpovědi námitky, že ve sporném domě, jenž není novostavbou, bydlí již přes patnáct let, že až do roku 1928 bydlili stále v témže bytě, že se v tomto roce na žádost nového vlastníka Gustava V-a přestěhovali do sousedního bytu v témže domě, protože Gustav V. je o to požádal, a že platí takové nájemné jako dříve. Z tohoto skutkového přednesu vyvozují žalovaní právní závěr, že tu nejde o nový byt, jenž by nepodléhal ochraně nájemníků. Proti námitkám žalovaných přednesli žalobci jen, že se žalovaní do vypovídaného bytu nastěhovali teprve 1. srpna 1928, ochrana nájemníků se tudíž na ně nevztahuje. Při tomto přednesu stran netřeba rozebíratí otázku, pokud lze ve výkladu žalovaných spatřovati námitku, že nejde o nového nájemníka podle § 31 čis. 4 zákona o ochr. náj. z r. 1928 a že jde o náhradní byt podle § 32 téhož zákona, a pokud by tyto námitky byly v souladu s dosavadní judikaturou dovolacího soudu (sr. rozh. č. 4285, 5430, 6892 a 8971 jakož i rozh. č. 9414 sb. n. s.). Neboť, i kdyby odpověď na tyto otázky musila vyzněti v neprospěch žalovaných, nebyl by tím osud jejich námitek ještě zpečetěn, protože v jejich přednesu nutno též shledati právní námitku, že mezi nimi a vlastníkem domu byla sjednána — třebaže mlčky, ale přece jasně (§ 863 obč. zák.) — nájemní smlouva, pro niž platí výpovědní důvody stanovené v zákoně na ochranu nájemníků. Je-li totiž přednes žalovaných správný, žalovaní se skutečně, jak tvrdí, na žádost vlastníka domu z bytu, v němž bydleli dlouhá léta pod ochranou nájemníků, přestěhovali v témže domě do stejného bytu se stejným nájemným, nutno při správném použití zákonných vykládacích pravidel a zásad v poctivém smluvním styku (§§ 863, 914 obč. zák.) míti za to, že se dohodli s vlastníkem domu na tom, že pro ně má nově sjednaná nájemní smlouva býti alespoň po stránce hmotných výhod, zejména co do výpovědi a činže,